

Utorok 21. týždňa

Mt 23,23-26

Spomaliť a viac milovať
Poukázať na zháňanie sa za zbytočnosťami

Raz večer, bolo to pred vianočnými sviatkami, šiel otec so svojím dieťaťom ulicami mesta, kde bolo plno obchodov. Niesol tašku plnú darčiekov. Dieťa nespokojne fňukalo, nahlas fučalo a pomaly cupkalo za otcom. Otec sa po chvíli nazlostný obrátil k dieťaťu a povedal: „Kúpil som ti červenú teplákovú súpravu, kúpil som ti robota, ktorý sa dá všelijako meniť, kúpil som ti obálku s obrázkami slávnych futbalistov... Čo ti mám ešte dať?“ „Vezmi ma už konečne za ruku,“ povedalo dieťa.¹

Drahí bratia a sestry! Toto je jeden z mnohých obrazov dnešného uponáhľaného sveta. Každodenná realita prežitá medzi blízkymi v rodine, medzi kolegami v práci nás presviedča o tom, že dnešný človek žije veľmi rýchlo a vôbec nemá čas si všimnúť veci, ktoré by mu tento životný šprint mohli spomaliť, alebo spríjemniť. Natíska sa mi tu otázka: „Kam tak bežíme?“ A keď už tak utekáme, vieme kam máme dobehnúť? A keď dobehneme, čo potom?

Pán Ježiš v dnešnom Evanjeliu rázne napomína farizejov za to, že si nevšímajú dôležité veci, ale naopak príliš zdôrazňujú zbytočnosti. Ježiš im hovorí: „**Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo dávate desiatky z mäty, kôpru a rasce, ale zanedbali ste, čo je v zákone dôležitejšie - spravodlivosť, milosrdenstvo a vernosť! Toto bolo treba robiť, a tamto nezanedbávať**“ (Mt 23,23).

Apoštol sv. Pavol, na inom mieste v Písme na účet farizejov hovorí: „**Cieľom prikázania je láska vychádzajúca z čistého srdca, dobrého svedomia a úprimnej viery, od čoho niektorí odbočili a dali sa na prázdne reči. Chcú byť učiteľmi zákona, a nerozumejú ani tomu, čo hovoria, ani tomu, čo tvrdia.**“ (1Tim 1,7)

Toto Ježišove „Beda...!“, nepatrí len židovským farizejom, ale aj nám, ktorí nedokážeme žiť svoj život naplno medzi svojimi rodičmi, súrodencami, kolegami, bez toho, aby sme jeden druhému ubližovali svojím egoizmom, netrpezlivosťou, či svojou nevšímavosťou. Často sa dnes stretáme s úbohým zmýšľaním takto rýchlo žijúcich ľudí. Mnohí ľudia dnes odmietajú dochovať svojich starých rodičov doma v kruhu rodiny, lebo sa boja, že to bude trvať veľmi dlho, a im tak ostane už len veľmi málo času na užívanie si svojho vlastného života. A tak paradoxne tí, ktorí svoj život dostali od rodičov, nechcú

¹ Porov: FERRERO B.: *Malé príbehy na potešenie duše : Niekedy stačí jeden slnečný lúč*, Vydavateľstvo Don Bosko, Bratislava 1998, s. 29.

život dopriať tým, od ktorých ho dostali. Potom tu veľmi rýchlo a vtieravo prichádza vhod myšlienka na takú zvrátenosť, ako je eutanázia. Nemyslíme si však, že domovy dôchodcov sú pre starších ľudí nejakým prevratným riešením. Pamätajme, že aj my raz budeme starí a aj nás budú chcieť, možno podľa nášho vzoru naše deti odstaviť na vedľajšiu koľaj. Ako zvládneme kruté odopretie prirodzenej lásky a úcty zo strany svojich detí? Povedzme si na rovinu, že odkladanie svojich rodičov do domovov dôchodcov je len jemným výkričníkom toho, že sme nezvládli situáciu, ktorú mnohé generácie pred nami vcelku dobre zvládali. Iste si mnohí poviete, mne sa to nemôže stať! Ja mám rodinu v poriadku! Možno máte pravdu, ale toto je len jeden z problémov, ktoré sa vyklújú, keď sa deťom nedá v pravom čase to, čo majú práve vtedy dostať: pravú lásku, trpezlivosť, ponaučenie, no aj dobrý príklad zo strany rodičov. Kto deťom odovzdá vieru, ak nie ich rodičia? Kto im ponúkne pravé hodnoty o ktorých budú presvedčení? Podľa čoho majú vedieť správne žiť naše deti, keď to nevedia ani rodičia? Keď sa deťom ponúkne zdeformovaná a pokrivená viera, alebo viera, ktorá sa nezhoduje so životom rodičov, takúto vieru mladí neprijmú. A keďže nebudú chcieť ostať v neistote, pôjdu si hľadať svoje presvedčenie, ideály, svoje vzory a hodnoty na ulicu. A buďme si istí, že tam vždy niečo pre svoje krátke uspokojenie nájdu. Ak sa teda mladému človeku nedostanú pravé hodnoty, v pravý čas, bude sa takto uspokojovať celý život. Čo je veľké nešťastie pre celú spoločnosť. Dajme si teda pozor, aby sme raz my „farizeji a pokrytci,“ ak nimi sme, neboli odsúdení ďalšími farizejmi a pokrytcami, ktorých sme sami vytvorili svojou nevšímavosťou.

Všetci viac pamätajme na to, že ľudia sú viac ako veci. Čo všetko len robíme pre obyčajné veci, autá, domy, kariéru, materiálny zisk! Keby sme toľko času a pozornosti venovali ľuďom, svet by bol úplne iný. Mali by sme si nájsť viac času na počúvanie, čas pozrieť si do očí, čas spolu plakať, modliť sa, povzbudzovať sa, smiať sa... Jedine to si prinesieme so sebou pred Boha, čo dáme zo seba druhým tu na zemi. Seba a svoju schopnosť milovať. Nie veci, ani obleky, ani toto svoje telo... Skúsme oddnes, drahí bratia a sestry, svoj život spomaliť a viacej milovať. K tomu nech nás povzbudia i slová matky Terezy, ktorá hovorí: „Kedysi som si myslela, že musím všetkých obrátiť. Dnes viem, že musím všetkých milovať.“

Amen.